

Het dagboek van
(de haarclip van)
Marie Claire

LOT MULDER

Spectrum

Inhoud

Omslag en illustraties: Lola Vogels
Auteursfoto: Rachel Ecclestone
Opmaak: Elgraphic

isbn 978 90 00 40213 7
isbn 978 90 00 40455 1 (e-boek)
nur 450

© 2025 Lot Mulder, @dehaarclipvanmarieclaire
© 2025 Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam
Eerste druk, 2025

Spectrum maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | het Spectrum bv,
Postbus 23202
1100 DS Amsterdam

www.spectrumboeken.nl

 Spectrum Lifestyle Boeken
 spectrumboeken
 dehaarclipvanmarieclaire
 dehaarclipvanmarieclaire

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voorwoord	7
1. Knaldrang	9
2. Linked-In-poppenkast	17
3. Lege cocktail	34
4. Solli-era	53
5. Loonstrook incoming	76
6. Eerste dag	89
7. De meterkast	110
8. Horror-hospi	118
9. Scherven brengen geluk	134
10. Nummertje 12	156
11. Gold Package	166
12. Brief aan mezelf	179

Voorwoord

Lieve lezers! Wat waardeer ik het enorm dat jullie dit boek in handen hebben. Dat betekent dat je het hebt gekocht, gekregen of misschien wel geleend van een hg'tje of vvv'tje ;) In ieder geval, dank voor de moeite!

Op 16 mei 2020 besloot ik op een brakke dag een Instagram-account aan te maken. Elke dag plaatste ik dezelfde haarclip met een herkenbare quote. Ik streef ernaar om mijn volgers te laten lachen, een spiegel voor te houden en hier en daar aan het denken te zetten. Wat ik nooit had verwacht en had durven dromen was dat dit mijn fulltimebaan zou worden. Dit heb ik aan jullie te danken. Afko's werden een nieuw leven ingeblazen en mijn account groeide plots uit tot een community. Ik maakte een podcast, bracht twee scheurkalenders uit, schreef een *afkowobo* en gaf een feest voor mijn volgers.

Het idee van een boek was er al een tijdje. Het schrijven van fictiecolumns voor *LINDA. Meiden* vanuit Marie Claires perspectief zette mij aan het denken: waarom schrijf ik geen boek? Niet zomaar een chronologisch verhaal. Herkenbaar, ironisch, ongemakkelijk, grappig, aangedikt, maar toch ook echt. Het startpunt is wanneer ons Marietje is afgestudeerd en geen flauw idee heeft wat ze aan moet met haar leven. Je volgt haar op de voet naar sollicitaties, wanneer ze confrontaties aangaat met vriendinnen, als ze de stoute schoenen aantrekt of als ze zichzelf meerdere malen keihard tegenkomt. Marie Claire maakt van alles mee, het zal je verbazen.

Mochten jullie een review willen achterlaten, is die zéér welkom natuurlijk. Dit kan via mijn DM @dehaarclipvanmarieclaire, via marieclairemakesmoves@gmail.com (die kom je nog een paar keer tegen in het boek) of op de site waar je het boek hebt besteld!

Ik wil graag Spectrum bedanken voor het vertrouwen en het feit dat zij wederom met mij iets wilden uitgeven. Lieve Noëlle, Marit, Annemiek en Antje: jullie zijn hele grote toppertjes. Zonder jullie support had ik dit niet kunnen doen. Megadank!

Ook bedankt aan mijn andere cheerleaders: mijn wife, mijn ouders, mijn broers en mijn vriendinnen! En mijn teckels die ook een *guest appearance* maken... ;)

Het universum van Marie Claire is oneindig, lieve mensen, dankzij jullie!

Geniet van het boek en laat je verrassen door de bijzondere avonturen die Marie Claire beleeft in haar dagboek. Ze is een bijzondere griet, daar kom je vanzelf achter.

Liefs,
Lot (Marie Claire)

1. Knaldrang

Mijn vriendinnen en ik hadden afgesproken om het zomerseizoen af te sluiten. We hadden namelijk nog niet genoeg aan de fles gezeten de afgelopen weken – correctie: de laatste drie maanden. Nog een laatste avond borrelen, voordat het ‘normale leven’ weer begint. Lees: die *rat race* van tentamens, werk, prestatiedruk en verwachtingen waar we met z’n allen gezellig in zitten. O ja, met ondertussen de vraag of je ook nog ff je sociale leven wilt onderhouden én af en toe jezelf een sportles in wilt hijsen om je goed te voelen en in shape te blijven? Ja die. Pff, hele mond vol. Want wie is er deze zomer afgestudeerd en heeft nog geen idee wat ze met haar leven aan moet? *Cou cou, c’est moi*. Inderdaad een goed idee om nog één avondje hiervan weg te vluchten in een glas wijn. Problematisch? Zeker, daar heb ik gelukkig genoeg zelfreflectie voor. Maar mag ik even?

Deze bijeenkomst wordt zoals altijd geïnitieerd in onze groepschat ‘Plan De Champagne’ 🗨️:

Marie Claire: Wie morgen borrelen? 🍷 Kan bij mij, ben alleen thuis Xx

Puck: Wil je stunts schat? Ik ben bij 🍷

Marie Claire: Neee niks gek, gwn paar wijntjes

Puck: Tuurlijk schat, ik heb alweer knaldrang hoor...

Suus: Ik heb een date maar geen hoge verwachtingen dus haak daarna wss aan... 🙄

Puck: Beste mindset schat, no expectations no disappointments 🍷

Eef: Gezel. Zal ik dan gelijk uit werk komen of m'n laptop nog ff thuis droppen?

Suus: Dat HP ding? Is toch van de zaak?

Eef: True. Kan me eigenlijk gestolen worden. Ben er rond 19:00 ofz. Moet ik iets meenemen? @Marie Claire ✨ 🦋 🍷

Marie Claire: @Eef ja een update van jou en je situationship.

Puck: Indd ik hang aan je lippen morgen @Eef

Eef: En hij aan die van mij gister.

Marie Claire: 🙄🙄🙄

Esra: Ben bij m'n ouders dit weekend... enjoy liefsten. En succes met je date @Suus!

Suus: Tnx sgt 🙌

Lynn: Flo en ik komen na ons yogalesje!

Marie Claire: Nou namasté girls, gezellig. Tot morgen 🙄🙄

Ach. Ik houd van m'n vriendinnen. We zitten niet áltijd op dezelfde golflengte, maar als het om wijn gaat, dán gaat het ineens heel makkelijk.

Kort na zessen gaat de bel op deze heerlijke nazomerse vrijdag. Het is niet te heet, maar warm genoeg om een hele avond te vertoeven en te *yappen* op mijn balkon, dat de oppervlakte van een postzegel heeft.

Puck is natuurlijk de eerste. 'Heee toppertje!' zegt ze met een brede lach en doorrookte sjeek-stem zodra ik de deur open. Puck is zo'n type met een aanstekelijke energie, ik word altijd direct vrolijk van haar. Ook als ik bloedchagrijnig ben lukt het haar in een mum van tijd een lach op mijn gezicht te toveren. Dit effect heeft ze op iedereen overigens.

'Hoe is het, Puckie?' We lopen mijn woonkamer binnen, waar de balkondeuren al zijn geopend.

Ze begint een verhaal over haar werkdag. Ze werkt sinds vorig jaar fulltime bij Bol, waar ze eerst stage liep tijdens haar afstuderen. 'Tsjja, schat, we hadden een *offsite day* om te sparren over de social strategie van komend seizoen,' zegt ze.

Terwijl ze doorratelt, vraag ik wat de term *offsite* betekent en ga ik tegelijkertijd intern met mezelf in beraad over wat haar functie ook alweer is. Want eerlijk, alle functies van je vriendinnen bijhouden is een 9-tot-5-baan op zich, toch?

Ons gesprek wordt onderbroken door de bel. Eef staat voor de deur en ik spot Suus aan de overkant die haar fiets op slot zet. 'Suus?! Jij had toch een date?!' Ondertussen geef ik Eef een knuffel. 'Die lul heeft 'r last minute afgezegd. Hij moest nog *studeren*. Op een vrijdag!?' zegt ze terwijl ze doorloopt naar binnen. Ik geef Suus een knuffel: 'Het nieuwe fucking studiejaar is nog niet eens begonnen. Deze *guy* heeft niet eens de moeite genomen om een goede smoes te bedenken! *Whatever, his loss!*'

Ik schenk direct een glas wit voor haar in tegen de schrik. Terwijl Puck en Suus de wandelende *red flag* in kwestie verbaal de grond in boren – met oneliners als 'Geef de gemeente anders zijn adres, dan kunnen ze 'm meenemen als ze het grofvuil doen!' en 'Wedden dat hij een partyknak tussen z'n benen heeft zitten?!' – maak ik de borrelplank klaar. Dat is geen straf met deze letterlijke *trash talk* als achtergrondgeluid.

Lynn belt me. 'Schat, Flo en ik komen er nu aan. Heb je nog iets nodig?!' Die zijn altijd zo attent, houd ik van. 'Neem maar een extra zak ijs mee, schat, verder heb ik alles! Dank, schat, tot zo!' Je kunt nooit genoeg ijs hebben, toch? Ik smijt het aan de lopende band in m'n wijnglas op zo'n avond. Helpt ook tegen de kater.

Inmiddels zijn we compleet en zit iedereen al goed in de olie. We bestellen pizza's bij Crosta, wat letterlijk 'korst' betekent in het Italiaans. *Creative*. Op een borrelplank kun je tenslotte niet leven als je in de wijntrein zit, dat is een fout die ik in het verleden vaker heb gemaakt. Een goede bodem is belangrijk, mensen. Niet alleen voor de dag daarna, maar ook om de *juice* die op zo'n avond wordt *gespild* te verteren.

Het eerste emo-gesprek van de avond begint wanneer Suus vraagt naar Flo's relatie. Ach, die lieve Flo. Die schat zei nog zo dat ze het bij een spaatje ging houden omdat ze morgen een vriendin moest helpen verhuizen. Inmiddels is ze een paar glazen verder en begint ze te snikken. Flo heeft al jaren een relatie met Luca en wij luisteren met regelmaat naar de twijfels die ze over hem heeft. Het is oprecht een leuke vent, een genot voor het oog ook. Sportieve bouw, mooie lach en z'n *resting face* is een hele geile blik. Weet-ie zelf ook. Maar goed, daar ligt het allemaal niet aan. Hij is er ook weleens bij op verjaardagen en aan leuke praatjes geen gebrek. Of ik hem volledig vertrouw weet ik nog steeds niet, maar goed.

Er is alleen één terugkerend thema waar zij zich dood aan ergert, hoe leuk ze het ook hebben: zodra gesprekken te persoonlijk worden, klapt hij dicht of maakt hij er een grap van. Flo voelt zich daardoor alleen op emotioneel vlak, alsof ze een deel van zichzelf moet wegstoppen. Heel eerlijk, voor mij is dat een *major red flag*. Ik zou mijn partner dan ook vriendelijk de deur wijzen wanneer ik in haar schoenen zou staan. Maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan, dat weten we ook. Ze hebben het leuk, ze kunnen lachen en de aantrekkingskracht is er.

'Ik vind het gewoon zóó lastig,' zegt ze snikkend. 'Ik weet dat ik voor mezelf moet kiezen, maar we hebben het soms ook zo leuk samen!' Flo blijft optimistisch. Zoals altijd, dat is het hele probleem. Optimisme is een mooie eigenschap, maar binnen een relatie moet je soms ook realistisch zijn.

'Soms?' Ik voel me verder niet geroepen om de *bad cop* te spelen, maar gelukkig neemt Puck deze taak al op zich voordat iemand anders iets kan zeggen. 'Lieverd, ik ga nu even heel bot zijn. Luca is echt een leuke vent. Dat weet iedereen die hier zit. Maar je moet het toch echt vaker leuk hebben dan alleen *soms*. Tuurlijk heeft elke relatie imperfecties en kan het niet altijd mooi weer zijn. Maar constant twijfelen? Jullie relatie is ook niet in balans. Sorry. Maar je verdient echt beter. Praten over je gevoelens, je emoties en diepere gesprekken voeren dan "hoe was je dag?", is *the bare minimum*. Ik zeg dit alleen omdat ik van je houd, schat.'

'Inderdaad!' voegen Suus en Lynn nog toe in koor.

'Ik snap dat je het lastig vindt om voor jezelf te kiezen, maar als je zo doorgaat blijf je jezelf wegcijferen, lieverd,' zegt Eef.

Flo weet dat het waar is; ze veegt haar tranen weg en heft haar glas, dat inmiddels weer bijgevuld moet worden. 'Ik houd van jullie! Komt allemaal goed!' zegt ze en ze lacht haar verdriet weg. Ik hoop echt dat ze Luca een keer loost.

Flash forward: dit was de allerlaatste keer dat ik me zó erg had misdragen.

Een *classic* avondje 'borrelen' met deze groep zet zich onbedoeld voort in een bloedordinaire tent in De Pijp waar de servetten ons om de oren vliegen. Klinkt onschuldig, hè? Klopt. Tot hier is het nog oké. Het is tenslotte 23:00. Als ik op deze plaats delict een houdini zou gooien, zou ik in feite een mensonterende kater kunnen voorkomen. Zo eentje waar je van ontwaakt door de rillingen van dehydratatie en misselijkheid. Zo eentje die zo erg is, dat het je niks zou verbazen als de bel zou gaan omdat er een rouwstoet voor de deur staat die je escorteert naar je

eigen uitvaart. Snap je wat ik bedoel? Bot voorbeeld, maar dan begrijp je wel over wat voor soort zaken we praten.

Ik bevind mezelf te vaak in zo'n soort situatie. Dat is mijn probleem en óók dat van mijn vriendinnen (*sorry, girls*). Wij hebben geen rem. Wij kunnen onze interne alcoholmotor niet in z'n R zetten of, zoals elk verantwoordelijk mens, een U-turn nemen naar huis op het juiste moment. Wij willen alleen maar gassen zonder na te denken over de gevolgen. Consequenties? *Don't know her*. Gedrag waar de alarmbellen van gaan rinkelen, ja, maar wel gezellig. Je lacht je rot op zo'n avond.

Zo heeft Puck een Russisch alter ego Matroesjka, dat naar boven komt als haar alcoholpromillage op een onverantwoord niveau zit. Het is altijd een feest om haar de hele kroeg door te zien lopen terwijl ze iedereen aanspreekt met een gebrekkig accent. Al die verwarde blikken, sommige mannen die erop aangaan. Prachtig.

Flo heeft vooral vaak een emo-dronk. Over Luca.

Suus heeft een ander dingetje als ze goed in de olie zit. Kleptomanie. Die meid heeft er een handje van om in elk yupperig tentje waar we zijn de Marie Stella Maris- of Aesop-handzeep in haar vintage Chanel-tas te proppen. Alsof het niks is. Ik moedig het niet aan, maar heb er één procent begrip voor in deze absurd dure tijden. Maar laat ik vooropstellen dat ik hier niet achter sta.

Dan heb je nog Lynn. Als er bij iemand uit de groep überhaupt nog een rempedaal zou zitten, zit er bij haar een gat in de bodem van de auto. Hij is non-existent. Wat leidt tot zwarte gaten. De enige manier waarop ik haar kan omschrijven als ze aan de drank zit, is het woord *korsakov*. Sorry. Ze verdwijnt dan ineens een paar uur, maakt keer op keer nieuwe vrienden. Ze heeft denk ik wel honderd nummers van toeristen met wie ze een waanzinnige avond heeft beleefd.

En ik. Ik heb een kronkel in m'n hoofd dat ik achter de bar ga staan. Waar we ook zijn. De behulpzame meid in mij ziet vaak rond een uur of twee 's nachts hoe onderbezet het barpersoneel is en helpt dan graag een handje mee. Tijdens zo'n wazige avond sta ik achter de bar alsof ik

de hele tent draaiende houd om mijn denkbeeldige gezin te onderhouden. Met een bloedserieus gezicht neem ik bestellingen aan alsof ik er al jaren werk.

Dit is overigens mijn enige horeca-ervaring, doen alsof. Zou dat tellen op m'n cv? Soms vinden de mensen die daar écht werken het wel grappig, meestal niet. Snap ik ook. Zo ook op deze avond. We belandden uiteindelijk in een zweethut op het Rembrandtplein, dan weet je dat het foute boel is. Volgens mij had iedereen zijn ogen in z'n linkerbroekzak zitten. O wat erg. Maar wat hebben we genoten.

In mijn volledige outfit van gister word ik wakker. Naast mij liggen een stel watjes en micellair water die ongebruikt zijn. Met een knallende kop werk ik mezelf omhoog en kijk ik in de spiegel die tegenover mijn bed staat. De *make-up look* van gister zit nog op mijn gezicht, ik zweer het je. Jongens toch. Hoelang blijven we alcoholisme onder jongvolwassenen eigenlijk normaliseren? Begrijp me niet verkeerd, hè, ik houd van wijn en die druiven houden ook van mij. Het is een wederzijdse relatie van genot en respect. Maar hoe vaak ik wel niet wakker ben geworden de afgelopen jaren en tegen mezelf zei dat ik hier echt mee moet kappen, om het vervolgens de week daarop over te doen... Herkenbaar? Dat stemmetje van je lever dat rond donderdag begint te fluisteren: 'Pssst. Vriendin! Ik heb zin...' Die vicieuze cirkel van knaldrang, vreugde, lust, *hanxiety*, herstel. Hoe kom je daar toch een keer uit? Ik denk dat het antwoord héél veel wilskracht is. Ik zeg niet dat ik ooit nóóit meer wil drinken, hoor. Het is nu ook een beetje de kater die spreekt. Maar het is wel echt tijd om te gaan minderen.

De afgelopen jaren bestonden uit tentamens, Ritalin en wijn. Nu ik dat 'papiertje' op zak heb moet ik wel iets gaan doen met m'n leven. Het enige voordeel aan studeren is dat je daar niet echt mee bezig bent, want dat komt later wel. Maar later is inmiddels nu geworden en op dit moment gaat er een wervelwind aan gedachten door mijn bovenkamer heen. Wat wil ik? Ik moet aan een baan zien te komen, maar ik vind het